

Når du selv har mistet noen, forstår du bedre

FORSTÅR: INE ERIKA EINARSEN I SJETTE KLASSE OG TOBIAS SØRENSEN I FEMTE VET BEGGE HVORDAN DET ER Å MISTE NOEN. DA FORSTÅR MAN OGSÅ MER AV HVORFOR PERSONENE I SKUESPILLET REAGERER SLIK DE GJØR.

Å vite at noen man er glad i, skal dø – og spørsmålene etterpå: Fredag fikk elevene i Senjahopen en spesiell teateropplevelse.

Av Arne Ivar Hanssen

Forestillingen Farvel handler om å miste, om sorg og om å vite at man selv skal dø: Ti år gamle Erling er uhelbredelig syk, og venninnen Selma sitter med både spørsmålene og fortvilelsen når han er borte.

Det er en forestilling og en tematikk som gjorde inntrykk på Senjahopen skole fredag formiddag. Ine Erika Einarsen og Tobias Sørensen går i henholdsvis sjette og femte klasse.

– Vi hadde snakket litt om forestillingen før i klassen. Den var veldig fin, synes de.

– Jeg syntes synd i Erling som var syk og som skulle dø. Han var bare ti år gammel. Han gikk også i femte klasse, sier Tobias.

Kjenner igjen

Samtidig var det synd i Selma, som skulle bli igjen alene, mener de.

– De var jo bestevenner, sier Ine.

– De var veldig gode, de som spilte i stykket, føyer hun til.

Både Ine og Tobias vet hvordan det er å miste noen. Da skjønner man bedre reaksjonen til figurene i forestillingen.

– Vi kjenner igjen mye. Både hvorfor Selma oppfører seg slik, og hvorfor Erling er så sint.

Nyoppstartet

Som teatergruppe er Kompani Krøbel, som består av Ann Mari Norden-gen, Marit Røste og Sindre Olav Fredriksen, relativt nyoppstartet. For Sindre – som selv kommer fra Medby på Senja – er det en spesiell opplevelse å turnere hjemtraktene.

– Etter at jeg begynte seriøst med teater, skuespill og film, har jeg bodd i Oslo. Nå er det første gang jeg spiller teater på Senja! Det er veldig hyggelig, men samtidig veldig rart, smiler han.

Godt manusarbeid

Alle tre i teaterensemblen har bakgrunn fra Norsk skuespillerinstitutt i Oslo – og det var også der arbeidet med forestillingen begynte. Farvel er skrevet av Marit Røste med inspirasjon fra familieboken Farvel, Rune.

– Det startet som en oppgave vi fikk: å lage en forestilling for barn og unge. Da tenkte vi å lage et stykke vi selv skulle ønske vi hadde sett da vi var små. Ann Mari sa hun hadde lest boken Farvel, Rune; vi leste den sammen, drodlet litt og gjorde oss noen tanker om hvordan vi hadde opplevd møtet med døden som barn.

– Deretter fikk vi et samarbeid med Marit Kaldhol som har skrevet boken, og vi sier at stykket er inspirert av henne, forteller Sindre.

Som publikummer ser du

raskt at det er gjort godt manusarbeid med Farvel. Som stykke skulle det egentlig være ekstra krevende, særlig for de minste aldersgruppene, ikke bare med tanke på tematikken, men også fordi pausene mellom replikkene er et gjentakende virkemiddel. Men stykket mister aldri taket i tilskueren – selv ikke i de minste. Stillheten under hele forestillingen i gymsalen, hvor alle fra 3. til 10. klassetrinn var samlet, forteller sitt om hvor godt dynamikken i Farvel sitter.

– Det er kanskje et mørkt og skummelt tema, men vi har prøvd å ta det opp på en måte slik at det ikke er så vanskelig, men åpner for at man kan være nysgjerrig og stille spørsmål. Det treffer, særlig hos de minste, som tør plumpe ut med de spørsmålene som de har – og som heller ikke de voksne har noe fornuftig svar på!

– Nå skal vi spille to forestillinger i slutten av juni i Oslo både for unger og voksne, og så tar vi sikte på å turnere mer til høsten når skolene starter opp igjen, smiler Sindre Olav Fredriksen.
